

קבוצת בארות יצחק

גיליון 3099

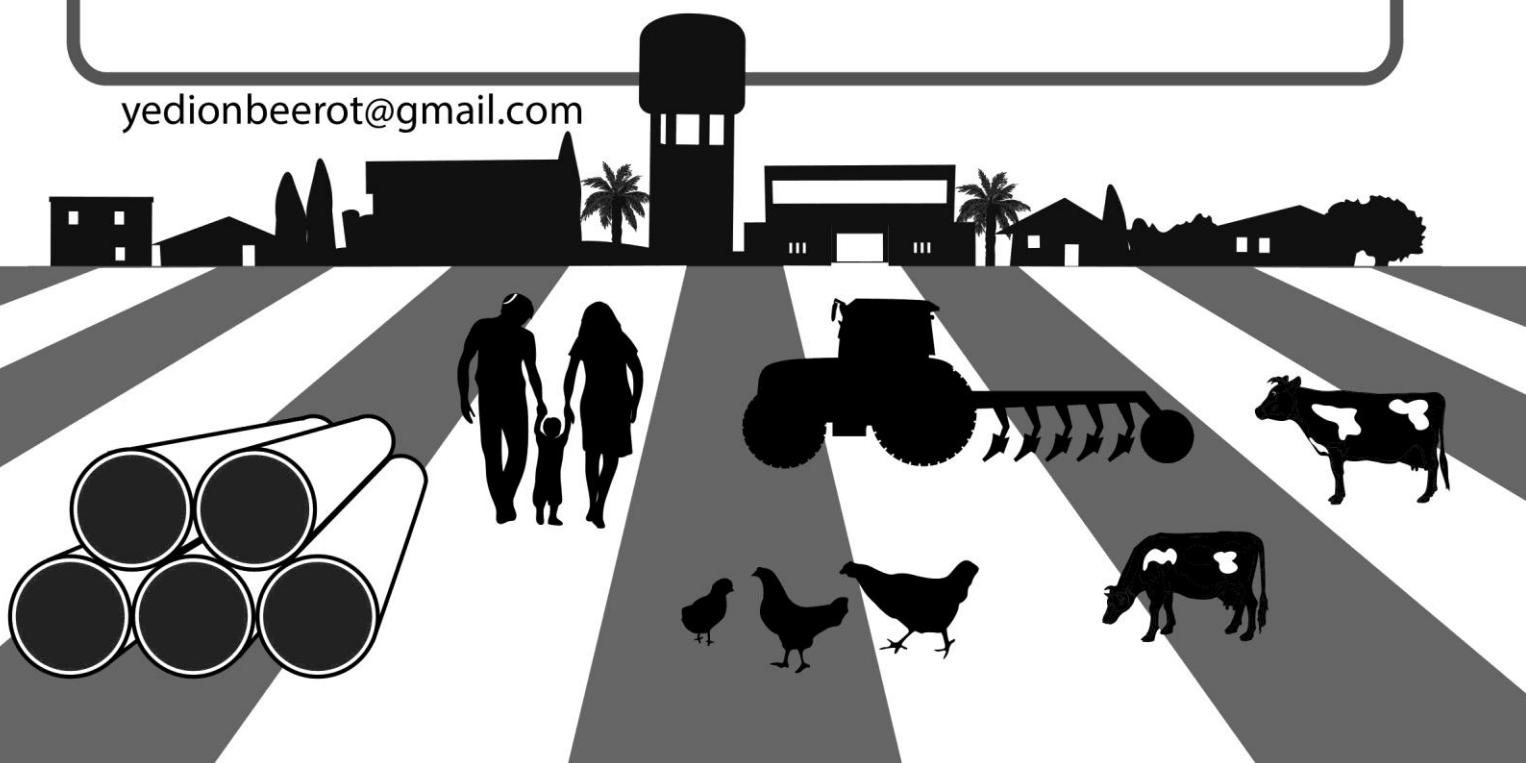
א' בכסלו תשע"ט
9 בנובמבר 2018

תולדות

"ויעתר יצחק לה' לנכח אשתו כי עקרה היא ויעתר לו ה' ותהר רבקה אשתו"
לא כל דמות וגבור במקרא זוכים לסיפור לידה, או לציון העובדה שהא-ל התערב בלידתם משום שאימם היתה עקרה. עיצוב דמויות כלשהן כעקרות והתערבות הא-ל למענן, הוא עיצוב של מאורע מפתיע, בחינת אצבע א-לוקים, שבא להפנות את תשומת הלב של הקורא לסיטואציה ייחודית. השימוש במוטיב העקרות בא אפוא לגשר בין ההכרה שכל לידה מבטאת את יחסו של הא-ל ואת כוחו כשולט בפוריות, לבין הצורך להאיר את התערבותו במקרים מיוחדים. לפיכך באותם מקרים מתוארת האם כמי שהיא או סביבתה אינם מצפים שתלד, ואז התערבות הא-ל, ששוברת את הבלתי צפוי מתפרשת כנס.
בספרות המקראית רק דמויות בודדות מתוארות כעקרות שזכו לסיפור לידה, או להתייחסות מפורשת שהא-ל התערב במצבן, כמו שרה.

יאירה אמית

yedionbeerot@gmail.com

לא רוצה לראות הכל כשבא
הגשם
רד כבר גשם
כי העיר כבר עייפה
היא פוחדת מעצמה
רוצה לנשום.

זכרונות, אפלה
שוב שואל, אין תשובה
אני צועק בכל העיר
שיסתכלו עלי, רק עלי

כביש אסفلט, מול חומה
קבצנים בפינה
אני צועק בכל העיר
שיסתכלו עלי, רק עלי.

משתתף בקרבות
נצחונות, מפלות
אני צועק בכל העיר
שיסתכלו עלי, רק עלי.

גשם, רד כבר גשם
כי צריך לשטוף הכל

מה בגליון?

לאה לאוי ז"ל – הספדים

פינת ההלכה – הרב ירון בן דוד

מסדר נאכחות – אהרון אקשטיין

סיור חיילים חורף תשע"ט

אתה בטח זוכר – אבנר סוקולובסקי

כל סוף הוא התחלה חדשה – משפחת ליבוביץ'

צמוד"ש 431 הקיבוץ הדתי

כלבובדץ ולאחות זאנני

נר זיכרון:

יעקב (רוברט) כרמי ז"ל – ב' בכסלו תשס"ו

טובה רייכמן ז"ל – ד' בכסלו תשי"ט

מנחם דגני הי"ד – ו' בכסלו תש"ט

זינדל וסרמן ז"ל – ז' בכסלו תשמ"ד

לאה לוי ז"ל - בת ליבה-מלכה ויוסף הניג ז"ל

נולדה: כ"א בתשרי תרפ"ג, 12 באוקטובר 1922

נפטרה: כ"ה במרחשוון תשע"ט, 3 בנובמבר 2018

לאה

אתמול, בעת שהחזרת את נשמתך לבורא, קראנו בתורה את הפסוק: "וַיְהִי חַיִּי שָׁרָה מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְשִׁבְעַת שָׁנִים". הסביר רש"י: "בת מאה כבת עשרים – לחטא... (כי עד גיל עשרים הקב"ה אינו מעניש על חטאים). בת עשרים כבת שבע – ליופי". ולכאורה, היה מתאים יותר לומר 'בת מאה כבת עשרים ליופי, בת עשרים כבת שבע – לחטא'. הרי אנחנו חושבים ששיא היופי של האשה הוא בגיל עשרים ולא בגיל שבע! ובכלל, מה אכפת לנו אם שרה הייתה יפה או לא? הרי 'שקר החן והבל היופי'!?

התשובה היא, כנראה, שלא מדובר פה ביופי חיצוני. מדובר פה ביופי פנימי, טהור. יופי ללא כחל ושרק, לא יופי של איפור. היופי של ילדה בת שבע הוא טהור ואמיתי, ושרה שמרה על היופי הזה גם בזקנותה. את אמנם לא זכית לחיות 127 שנים, אלא "רק" 96, אבל היה בכך את היופי הזה. תמיד נראית אצילית ומטופחת, והאסתטיקה הייתה חשובה לך מאוד – וזה לא היה דבר חיצוני, אלא שיקף את היופי והטהור של נשמתך.

גם על מותו של אברהם קראנו אתמול, ושם יש פסוק דומה עם תוספת קטנה: "אֵלֶּה יְמֵי שָׁנֵי חַיֵּי אַבְרָהָם אֲשֶׁר חָיָה, מֵאֵת שָׁנָה וְשִׁבְעִים שָׁנָה וְחָמֵשׁ שָׁנִים". התוספת של שתי המלים האלה מעידה על כך שהוא לא רק האריך ימים, אלא חי את כל הימים האלה. הוא ידע לנצל את החיים עד הסוף. כזו הייתה. גם בגיל 96 לא עצרת לנוח לרגע. למדת דברים חדשים כל הזמן, התעדכנת בווטסאפ בכל מה שקורה עם בני משפחתך, כאילו היית בת עשרים. מדי פעם היית מביאה לי כתבה בעיתון או משהו היסטורי מענייןשראית, ורצית לשתף אותי בדברים הללו. אהבת לקרוא ולהרחיב אופקים.

החריצות הייתה תכונה שאפיינה אותך מאוד, בשנים הרבות שעבדת במתפרה, ובכל הליכותיך. כשעוד היית הולכת בקלות, אני זוכר את ההליכה המהירה שלך, שהעידה על חריצותך. תמיד היית פעילה. התעניינת והבעת דעה בכל מה שקורה בקיבוץ, והיה לך מה להעיר, מתוך רצון לשפר – כי כמו שדרשת מעצמך הרבה מאוד, רצית שהחברה כולה תדרוש מעצמה. את מאחורוני הדור שראה שלושה עולמות: עולם בנוי וחרב ובנוי. היית בהכשרה בזמן הפוגרומים של ליל הבדולח, ומשפחתך גורשה מביתה. אמא שלך, אחיך ואחותך נרצחו בשואה, ואבא שלך ואחותך הצליחו לשרוד ולהגיע להולנד. את הצלחת בסופו של דבר לעלות על עקבותיהם כשהגעת להולנד בקינדר-טרנספורט, אך בחרת לא להישאר איתם אלא לעלות לארץ ישראל. את העולם החרב השארת מאחוריך, ואת העולם הבנוי החלטת לבנות במו-ידיך. כאן היית מהגרעין המייסד של בארות יצחק בנגב, והיית הבחורה הראשונה שהגיעה לנקודה לבנות את המקום. מאז קשרת את גורלך בקיבוץ, שאותו אהבת כל-כך, ולכן היה אכפת לך ממנו.

הקפדת לבוא תמיד לשיעורים, והפריע לך מאוד שאין מספיק אנשים שמשתתפים בשיעורים. לפני כשבועיים, כשלא הגעת במפתיע לשיעור הקבוע בפרקי אבות, החברות שלך אמרו שכדאי שנתקשר אלייך לראות למה את לא פה, וכך התברר לנו שאת מאושפזת בבית חולים. מאז נכנסת ויצאת מבית החולים, וכבר לא זכינו לראות אותך בשיעורים.

המשפחה הייתה חשובה לך ביותר, ותמיד היית גאה בילדייך, בנכדייך ובנינייך. היית מעודכנת בכל מה שקורה עם כל אחד ואחד מהם והם החזירו לך אהבה גדולה. הרבה פעמים כשהיו לי מילואים, את ידעת את זה טוב יותר ממני, כי דותן – הנכד שלך – משרת באותה יחידת המילואים שבה אני נמצא...

מעטים הם הזוכים לחיות בצלילות ובפעלתנות בגיל הזה, ועם כל הכאב על המגבלות הפיזיות, ועל החברים הרבים שנאלצת להיפרד מהם עם השנים, ידעת שיש ברכה גדולה בעובדה הזו. לפני שנה, בגיל תשעים וחמש, זכית, וזכו בני משפחתך, לחגוג איתך מסיבת יום הולדת מקסימה. לא כל אחד זוכה לומר לאהוביו כמה שהוא אוהב אותם, ולא כל אחד זוכה לשמוע זאת מהם. את זכית למשפחה אוהבת ותומכת – שידעו גם לומר לך את זה וכיבדו אותך מאוד.

את שלמה, בעלך, כמעט ולא זכיתי להכיר. כשהגענו לקיבוץ הוא כבר היה חולה באלצהיימר. אבל המסירות שבה טיפלת בו בשנותיו האחרונות, העידה על האהבה הגדולה ששררה ביניכם ועל ההערכה שלך כלפיו. כעת תצטרפי אליו ואל בני משפחתך שנפרדת מהם במהלך השנים. היי נא מליצת יושר בעד בנייך, כלותייך, נכדייך ונינייך. תהא נשמתך צרורה בצרור החיים.

הרב ירון בן דוד

הספד לסבתא אלה

לאה יקרה ואהובה שלנו!

השבת קראנו את פרשת חיי שרה, ויש מקבילות רבות ממך לפרשה זו. בערב שבת, כשאיתן הלך לתפילה ישבתי ליד מיטתך וקראתי איתך קטעים מהפרשה ושיתפתי אותך בפרוש מעניין לפסוק "ויבוא אברהם לספוד לשרה ולבכותה". כמה אירוני... מדוע הקדים אברהם הספד קודם לבכי ובגמרא מצינו ג' ימים לבכי ושבעה להספד? ר' אלעזר מנחם ש"ך באר זאת כך: אמנם כן הוא, פעמים עלינו לפתוח דווקא בדברי הספד כדי לעורר את הבכי. בפטירת שרה אמנו לא הבינו הבריות שיש סיבה לבכי, שהרי מילאה ימיה ושנותיה 127 שנה ונפטרה בשיבה טובה. רק משבא אברהם והספידה, הוא באר מי הייתה שרה. כל אשר פעלה בחייה ומה הפסיד העולם בפטירתה, דברים אלו הביאו לבכי. הווה אומר שההספד גרם לבכי ולא ההפך. קראנו יחד עוד שלזקנה ישנן יתרונות ומעלות משלה כגון: ישוב הדעת, קרירות לגבי תאוות וכיוצא בזה.

מאידיך יש מעלות ויתרונות גם לנעורים, כגון: התלהבות, מרץ, זריזות וכיוצא בזה. לשרה אמנו היו שני סוגי המעלות גם יחד, גם משל הזקנה וגם משל הנעורים. בהיותה בת כ' שנים הייתה מחוננת כבת ק' שנים ובהיותה בת ק' עדיין היו בה מעלותיה של בת כ'. ואין מתאים מפרוש זה לך, להראות את החיוניות, הזריזות, ולא לשווא דבק בך במשפחה השם סבתא רצה! לאה, מלאו ימיך והגעת לשיבה טובה ויפה.

קשה להכניס למסגרת של מספר משפטים מה את בשביל המשפחה שלנו. לאיתן ולי ולילדים, ליורם ומרים והבנים וליעקב ושולמית. כמגדלור היית לנו. דעתנית, למדנית עם סקרנות שלא יודעת שובע בכל תחום.

רק בשמחת תורה האחרון כשחזרנו מהתפילה שאלת אותי מה דעתי על מגילת קהלת והחלטת להזמין את הרב ירון לשיחה כדי להבין מדוע לא מוציאים את המגילה הזו מתפילת החג, וכל זאת מפני שזו "מסה פילוסופית" אמרת, שיש לדון וללמוד אותה בכובד ראש. איפה יש עוד אנשים כמוך? לאה שלנו, אמא, חמות, סבתא וסבתא רבתא מיוחדת שכזאת. כמידי שנה, גם בערב ראש השנה הזה כתבתי לך מכתב אישי מלב אל לב. את מאד התרגשת ואמרת לי שאת מבקשת שאת ההספד שלך אקח ממכתביי אלו, כי כך את יודעת לפחות מה אומרים וחושבים עלייך באמת. וכך אני עושה, כמצוותך.

וכך כתבתי לך לפני מספר שנים, ואני מצטטת: "אני אומרת שכשאנחנו בשרשרת הדורות, בגילאים השונים, יושבים איתך וניזונים מסיפוריך השאובים מחיך, מתמונות הילדות החקוקות במוחך, מבית סבתא ומבית ההורים בלייפציג, מהשנים הקשות בזמן המלחמה, ההישרדות, הפרידות - כאילו אנו יושבים ליד קופסת תכשיטים. אין בתיבת תכשיטים זו לא אבני חן ולא מטבעות נוצצים. כל מה שיש בתיבה אלו קנייני הרוח, שהם שלך, וטבועים בך, וכל אלו גנוזים בתיבה שהיא סבתא לאה שלנו. אמנם יש לך קופסת סוכריות בארון למטה, וכל נין המתחיל ללכת בצעדיו הראשונים כבר יודע מאין לקחת את הממתק, אבל כל המתבונן בעיני הנינים המקשיבים לסיפורי החיים שלך ואת אהבתם אלייך - יבין שאלו הפנינים האמיתיות, פניני חיך!"

אנחנו עומדים כאן ולא מאמינים שאכן נלקחת מאיתנו, שהרי רק בימים האחרונים שלחת לנו ווטסאפים למכביר והיית חיונית, מצחיקה, מלאת עוז ועניין בכל. לאה שלי, היית לי כאמא שנייה וכאחות שגם היא כבר איננה וכחברה אמיתית. בשבילי את אשת אמת עם בינת לב מיוחדת. ראיתי לאורך השנים כמה קשה היה לך או לזולת עם האמת הזאת שלך. תודה על נתינה אינסופית שבכולה יש את טביעות אצבעותיך. תמיד מדויקת וחדה.

יש שיר ששבה את לבי ואני מקדישה אותו לך:

"אמא היא כמו כורסה עתיקה בבית הילדות.

ישנה, זקנה, שבירה, חורקת, אבל אין לה תחליף!!!"

לך אין תחליף אצלנו. את המגדלור של כולנו, של שבט לוי שלנו.

אני כבר חסרה אותך והלב ממאן לקלוט את העדרך.

בהזדמנות זו אני רוצה להודות לד"ר ליאורה ולצוות המרפאה על הטיפול והליווי, תודה לחברים שביקרו אותך, סייעו וסעדו אותך והיו לימינך.
תודה מיוחדת לביג'י שלנו המסורה מאין כמוה עם טוב לבה והרגישות הראויה לציון.
תודה מיוחדת לבנינו היקרים ולכלותי-בנותיי על מסירות אין קץ, על קשר ייחודי, על טלפונים יומיומיים וביקורים תכופים והיותם נכונים לכל בקשה שלך בכל עת.
ותודה מיוחדת לעשרים ושבעה הנינים המקסימים מהארץ ומחו"ל שאוהבים אותך אהבת נפש, על הקשר המיוחד שלהם איתך, על התכתבויות כמעט יומיומיות בווטסאפ.
אנחנו נפרדים ממך ולא ממורשתך.
את מצטרפת היום לסבא שלמה אהובנו שאותו חסרת 13 שנה.
נוחי בשלום על משכבך ואני בטוחה שתדאגי לנו גם מלמעלה.
תודה לך על מה שאת בשבילנו.

נצחיו

סבתא נפטרה בשבת חיי-שרה.
הפרשה פותחת בפטירתה של שרה, ועוסקת רבות במאורעות שקרו לאחר פטירתה.
השם המתאים יותר לפרשה היה 'מות שרה' או 'קבורת שרה', אך מזה אפשר להבין כי החיים אינם נגמרים במותה, אלא מוסיפים ובאים לידי ביטוי דווקא במהלכי החיים שהשאירה אחריה.
סבתא לאה לא הייתה סבתא רגילה. היא הפכה למותג בעל שם, והשאירה אחריה עולם ומלואו של מידות טובות: יראת שמיים, חסד, אהבת הארץ, אהבה למשפחה ולסביבה, ועוד.
בסביבת כל אחד מאתנו ידעו החברים והמשפחות שסבתא לאה בראש סדר העדיפויות, ולטלפון ממנה עונים גם באמצע ישיבה או אירוע אחר.
היא לימדה אותנו מה זו אהבה ודאגה לבן זוג, כשהייתה נוסעת במשך שנים לסבא שלמה, מכינה את האוכל שאהב ודואגת שיהיה נקי ומסודר.
היא לימדה אותנו חריצות בהשכמה מוקדמת בכל יום ועבודה עד גיל תשעים.
למדנו ממנה מה זו ציונות לשמה, ומה מקריבים בשביל יישוב הנגב והקמת המדינה.
היא לימדה אותנו מה זו קביעת עתים לתורה, כשלא ויתרה על שיעור התורה ביום שלישי, ולא על השיעור עם הרב, וגם לא על פרשת השבוע בטלוויזיה לפני שבת.
היא לימדה אותנו מה זו מחשבה על האחר... איך ארגנה ימי הולדת למטפלות שהיו לה, מתנה והתייחסות שלא כולם היו זוכים לה.
למדנו ממנה מה זו מצוות צדקה אמיתית, לתת ממה שיש לך.
היא הדהימה אותנו בהקפדתה על קלה כחמורה.
היא לימדה אותנו עד כמה חשובה המשפחה, ולא הייתה מפספסת שום אירוע חשוב בחיי הבנים, הנכדים או הנינים, וכמובן גם נשותיהם.

למדנו ממנה גם שבדברים החשובים באמת אסור להפריע, וניתקה לכל מי שהעז להפריע בזמן המשחק של 'מכבי'.

היא לימדה אותנו מה זו השתתפות אמיתית בשמחות – תמיד בפרגון, ותמיד – אבל תמיד – עם משהו נחמד.

למדנו ממנה איך לעזור לכל אחד לפי רצונו ומצבו – משהו לבית החדש, לעסק החדש, או לשיפור האנגלית.

ולמדנו ממנה על איך דואגים ומגדלים ילדים בכל גיל.

תודה על הזכות לסבתא משמעותית למשך עשרות שנים ולחיים שלמים

ד/ת/

במוצאי שבת נעמי ואיתן התקשרו להגיד שסבתא לאה נפטרה !

מהתגובות של הילדים שלנו, הנינים שלה, אפשר היה להבין שצמד המלים האלה הוא סתירה מוחלטת. סבתא לאה היא כולה חיים באופן מעורר השראה והשתאות לכולנו, ולכל מי ששומע עליה או חולף לידה.

כשהתארסנו, גולי ואני, גולי אמר לי שהוא צריך להראות לסבתא שלו את הבגדים שקנה לחתונה, לשמוע את דעתה. לא האמנתי ולא הבנתי מה זה קשור אליה?! היא סבתא... אבל מאז אני מבינה ! סבתא לאה,

את פשוט סמל החיים, האהבה לחיים והנוכחות בהם. היית תמיד נוכחת בכל סיטואציה, הכל היה מרגש אותך. בתקופה שכולנו רק חצי מקשיבים, חצי נוכחים, את תמיד מקשיבה, מתעניינת, מרגישה, מדברת, שמה לב לכל הפרטים.

לא סתם נלקחת בשיבה טובה דווקא בשבת שבה שני גדולי האומה שלנו נלקחו בשלמות ובשיבה טובה – אברהם ושרה, ואת לאה, כמו לאה אמנו, שזכתה לבנות את בית ישראל. עלית לארץ בגיל 17, כי רצית כל-כך להיות מבוניה של מדינת ישראל, ובנית אותה ואת המשפחה יחד עם סבא שלמה שכל-כך אהבת.

אבל איך אפשר להסביר שמצד אחד עשית דברים גדולים כל כך באומץ לב – נערה בת 16 שמתעקשת לצאת להכשרה כדי לעלות לארץ; חוזרת כשאין אף אחד בבית, מבצעת את ההוראות של אבא שלך ומעבירה להולנד את כל הדברים היקרים לך כל-כך מהבית; עובדת בכפר-פינס, נוסעת לנגב למצוא בארות מים; בית הקש; שליחות.

ומצד שני את כל-כך של הרגע, של היום-יום. מתפעלת מכל דבר! כל-כך נהנית לשלוח לך את העבודות שעשיתי לתואר. תמיד התעניינת והערת הערות. חשבת שאני מינימום פרופסור... אחרי כל טיול שלי ושל גולי ישבנו עם התמונות והתעניינת בכל פרט. זכרת כל יומולדת של נכד ונין ונתת מתנה. הקפצות לבריכה, השבתות שהיינו אצלך ותמיד יצאנו כל-כך מרוצים מהבית המפנק והנקי

שלך, העוגות והשוקולדים, סוכריות הגומי שתמיד קנית לי כי ידעת שאני אוהבת. סלט הפירות (כל פרט...), שיחות הטלפון שקראת לי רזילין – שם כל כך נחמד.
לא היה דבר אחד קטן בחיים שלנו שלא היית מעורבת בו!
בעוד ארבעה חודשים נחגוג עם רוני בת-מצווה, וכל-כך תכננו לבוא כדי שרוני תדבר איתך, שתלמד ממך. חשבנו שאת כאן לתמיד... רק את הבנת שאולי לא, ורק דאגת שהמחזורים היפים שאת נותנת במתנה יהיו מוכנים למקרה ש...
לפני חודש חגגנו לאיתן יום הולדת שבעים. היית כל-כך יפה, מאירה ומקסימה. איך אפשר להסביר שאשה בת תשעים ושש נפטרת ומשאירה אחריה חלל כל-כך גדול?!
תודה רבה לך סבתא לאה, על הזכות הגדולה והכל-כך לא מובנת מאליה שהייתה לי שקבלתי כזאת סבתא במתנה. באמת שאת מגדלור בשבילי לחיים מלאים ושלמים.

ר 5 '

סבתא,

ביום חמישי בערב זכיתי, ביחד עם דותן, אמא ואבא, לראות אותך עוד פעם אחת ויחידה כל-כך חיונית, כל-כך שמחה. בהתחלה לא הבנת איפה את, לא ידעת מה השעה. זה הציק לך, אבל מיד כשהתאפסת על עצמך הגיע החיוך. שאלנו את האחות הצעירה שטיפלה בך במחלקה: "תגידי, בת כמה היא נראית לך" והצבענו על סבתא. היא התבוננה בך ומיד אמרה שבעים ושלוש. כל-כך שמחת, וקרצת לי בעין ימין. "לא, תעלי", והיא אמרה שמונים ושלוש! "ממש לא, תעלי". כשהיא שמעה שאת בת תשעים ושש היא הייתה בהלם מוחלט. אבל זו את. צעירה לנצח.
השבת קראנו על מותה של שרה אמנו, אבל הפרשה נקראת דווקא "חיי שרה". זה כל-כך בול את. כל-כך אוהבת את החיים. סקרנית, פעילה, מתעניינת בכל דבר, יודעת בדיוק מה לשאול כל נכד וכל נין, יודעת מה כל אחד אוהב. יודעת בדיוק מה להגיד ומתי. ואמרת. כשצריך – ידעת גם להגיד. היית כל-כך גאה בנו, בילדים שלך, אבל אין לך מושג כמה אנחנו גאים בך וכמה הילדים שלנו גאים בך.
כל-כך רצית להספיק להיות בבית החדש שלנו, ואיזו שמחה הייתה לך כשאמא ואבא לקחו אותך ליום שכולו הרפתקה – לבית של דותן, לחריש ולאור עקיבא. רצית לתת לנו מתנה לבית החדש. שאלת אותי מה אנחנו צריכים. אמרתי לך: "אולי דשא"? אמרת לי בהחלטיות: לא!!! אני רוצה משהו ממשי, לא משהו שידרכו עליו. כזאת אהבת חיים, כזאת בהירות, כזאת פשטות.
כולנו היינו גאים בך על סיפור החיים שלך – על עליית-הנוער, ליל הבדולח, על ה'קינדרטרנספורט', על הולנד, על ההיכרות עם סבא, על רמת השומרון, על חיפוש המים בנגב, על בית הקש, על החתונה עם סבא, על המלחמה, על מגדל המים, על הציונות הכה מרשימה הזאת. אנחנו גדלנו על זה, זה גידל אותנו. הילדים שלנו גדלים על זה – זה מגדל אותם.

כל מי שבא במגע איתך – מיד התאהב בך. אי אפשר לתאר את מבול ההודעות שקבלנו אתמול מחברים שלנו שרק שמעו עלייך מסיפורים, והרגישו את החוסר העצום שבלכתך. ועכשיו השארת אותנו לבד עם חור ענק, עם כורסא ריקה. אין מי שיענה לטלפונים היומיים, אין מי שתכתב עם נעם. בת-מצווה לרוני שכל-כך התפעלת תמיד מיופייה. מי יגיד לדרור שהוא כל-כך מזכיר את רזי? טל כבר לא תבוא אלייך בשמחה לקבל עוד מתנה, ואת עברי שכל-כך התפעלת מההתפתחות שלו – כבר לא תזכי לראות הולך. ללמוד עם רזי גרמנית, לשאול "איך היה לרזי? איך הלימודים? אני כל-כך גאה בה!" כמה אהבת את רזי – אין דברים כאלה. ועוד דבר לא נזכה לראות – את כיבוד ההורים של אמא ואבא ואת ההערצה שלך אליהם. פשוט לראות וללמוד. אמא ואבא, אתם מדהימים.

פעם אחת אמרת לי, כשהיינו רק שנינו, שאת כל-כך מתגעגעת לסבא שלמה. הזלת דמעה. אז סבתא, אחרי ארבע-עשרה שנה את חוזרת עכשיו ונפגשת עם סבא, ומשאירה אותנו פה לבד. זה יהיה קשה, יהיה ריק גדול, אבל מגיע לך. מגיע לך להיפגש עם סבא, עם אמא שלך שכה אהבת, עם אבא שלך, עם פפי, אלי וישראל. כל כך אהבת לספר עליהם. איזה אור היה לך בעיניים כשדיברת על אמא שלך. מגיע לך, סבתא.

להתראות. אוהבים אותך.

ליל 19

לילה 19

מ"אבני היסוד" של בארות יצחק, לצד שלמה ז"ל, שהיה מ"עמודי התווך". היסוד קבוע במקומו ואינו זז - גם אם לא רואים, העמודים הם הבניין, ואם הוא חרב, בונים אותו מחדש, על היסודות היציבים. סיפור חייהם הוא סיפורה של בארות יצחק ואולי של כל הקיבוץ הדתי ואפילו של כל הישוב היהודי בארץ ישראל.

לאה ושלמה הגיע לקבוצה מכפר פינס, בשנת תש"א 1941, במסגרת "עליית הנוער". "עליית הנוער" הוקמה כמסגרת ארגונית לחילוף ילדים יהודים מגרמניה הנאצית. בשנת 1934 נחתם הסכם בין השלטון הבריטי, הסוכנות היהודית וממשלת גרמניה הנאצית, להוציא נוער יהודי מגרמניה ל"לימודים" בארץ ישראל. נכללו בהסכם גילאי 15 – 17. באותו זמן לא נמצאה בארץ מסגרת חינוכית לקליטת אלפי הילדים, לכן עשו הסדר עם הקיבוצים ואחר כך צירפו גם מושבים, לקלוט את הנוער למשך שלוש שנים - שנתיים לימודים ועבודה ושנה עבודה נטו, ואחר כך יוכלו להקים גרעיני התיישבות.

כך הגיעו לאה ושלמה לחברת הנוער בכפר פינס, ואחרי השנה השלישית הצטרפו רבים מהם לרמת השומרון (שמה הקודם של בארות יצחק), במקביל לקבוצה אחרת, שעברה מסלול דומה במקווה ישראל. הצטרפות הקבוצות האלה אפשרה לרמת השומרון הוותיקה לצאת להתיישבות בנגב.

אזכיר רק אנקדוטה אחת: בחורף תש"ג (דצמבר 1942) יצאו חמישה בחורים ושתי בחורות לקדוח באר ב"רמת עזה". אחת הבחורות נשברה מהבדירות והפחד וחזרה, ואילו לאה נשארה כבחורה יחידה במקום (מבשלת).

לצד מגדל הקידוח תקעו שלושה אוהלים, אחד מהם לבנות, שם ישנה לאה לבד בלילות. שירותים ומקלחת כמובן לא היו ונקבע שהבחורים ילכו לצד אחד והבחורות לצד שני... והיה גם שומר בדואי שהסתובב בחוץ בלילות... באחד הראיונות סיפרה: "פחדתי נורא, מה הוא עושה שם? השארתי את העששית דולקת כל הלילה..."

לאחר שלושה שבועות, משנמצאו מים טובים, באו כולם והקימו את בארות יצחק, והשאר היסטוריה.

אזכיר עוד את תפקידו של שלמה במלחמת העצמאות, כמרכז קבוצת המפונים מבארות יצחק לתל אביב. אנו רגילים לספר על גבורת הלוחמים ושוכחים את התפקיד המכריע שמילאו אלה שדאגו לפליטים, 150 נשים וטף, בתנאים לא אנושיים בעורף, שבלעדיהם לא הייתה הקבוצה קמה מהאפר ומתחילה מחדש. שלמה היה האיש הזה ולא הייתה "האישה שמאחוריו" – כמאמר הפתגם "מאחורי כל גבר מצליח עומדת תמיד אישה מותשת". בלימוד קורות חייהם תתנחמו ותתגאו.

נחלס מרזכי

לאיתן, יורם ויעקב
לכלות, נכדים ולכל המשפחה
אתכם בצערכם העמוק
בפטירתה של אמא וסבתא
לאה לוי ז"ל
מן השמים תנוחמו

פִּינַת ההלכה – הרב ירון הלכות בשר וחלב – ו'

בשבוע שעבר התחלנו לעסוק במושג נ"ט בר נ"ט. ראינו שכאשר מבשלים פרווה בכלי בשרי – טעם הבשר שנשאר הוא קלוש. לכן, אין צורך להמתין אחריו שש שעות. ואולם, הרמ"א פוסק שאם הכלי הבשרי היה בן יומו, לכתחילה אין לאכול תבשיל זה יחד עם חלב. לדעת השו"ע אפשר אפילו לכתחילה לאכול מאכל זה עם חלב. נחלקו האחרונים האם השו"ע התיר אפילו לתכנן זאת לכתחילה, כלומר: לבשל מאכל פרווה בכלי בשרי, על מנת לאכלו עם חלב. הש"ך (יו"ד צה סק"ג) כתב שגם השו"ע מודה שאין לתכנן זאת מלכתחילה, ולכן אם רוצים לאכול מאכל פרווה בארוחה חלבית, יש לבשל אותו בסיר חלבי. אם רוצים לאכול את חלקו בארוחה בשרית וחלקו בארוחה חלבית, יש לבשלו בסיר פרווה. אך הגר"ע יוסף (יבי"א ח"ט יו"ד ד) התיר לעשות כן לכתחילה, ולכן לשיטתו אין צורך בסירי בישול פרווה.

כף חלבית שהשתמשו בה לערבב מאכל פרווה בסיר בשרי: אמנם טעם החלב והבשר שבסיר ובכף כבר נקלשו, אבל כיון שהם מתערבבים זה עם זה, נחלקו הפוסקים האם הכף והתבשיל נאסרו: לדעת הרמ"א (יו"ד צה, ג) הכף והתבשיל נאסרו אם הם היו בני יומם (אלא אם כן יש בו ששים כנגד הכף, ואז רק הכף נאסרה) ולדעת השו"ע אם שניהם היו נקיים שום דבר לא נאסר בדיעבד.

דבר חריף: כשחותכים דבר חריף (צנון, בצל, כבושים שנכבשו בחומץ וכדומה) בסכין, הדין הוא שונה משאר המאכלים בשני דברים: ראשית, למרות שבדרך כלל בחיתוך של דבר קר איננו חוששים שהטעם של המאכל נבלע בכלי, או שהטעם מהכלי נבלע במאכל שנחתך, הרי שכאשר מדובר בדבר חריף – הטעם עובר למרות שהוא קר. לכן, לדעת השו"ע אם נחתך בצל בסכין בשרי, שני הסנטימטרים הקרובים למקום החתך נחשבים בשריים. לדעת הרמ"א כל הבצל נחשב בשרי. דבר נוסף הייחודי למאכל חריף הוא שיש פוסקים שכתבו שהדבר החריף משביח אפילו טעם של כלי שלא היה בן יומו. לכן, אם חתכו בצל בסכין בשרי (ולחלק מהדעות אפילו אם הסכין הבשרי לא היה בן יומו), אין לאכול אותו בצל עם חלב. ואולם, לכל הדעות אין צורך להמתין אחרי אכילת אותו בצל כדי לאכול חלבי.

בזאת סיימנו את הלכות בשר וחלב, ובשבוע הבא נתחיל לעסוק בהלכות קידוש והבדלה.
חידה הלכתית: (הלכות קידוש): באיזה מקרה המקדש צריך לשתות מהיין מלוא לוגמיו ועוד רביעית (סה"כ בערך 120 מ"ל)?

פתרון החידה משבוע שעבר: השאלה היתה: "האם לספרדים יש צורך בכלי פרווה?". התשובה היא שאמנם לפי הספרדים (ע"פ פרשנותו של הרב עובדיה יוסף) אפשר לכתחילה לבשל דבר פרווה בכלי בשרי בן יומו כדי לאוכלו עם חלב, אבל כאשר מדובר בדבר חריף – כגון צנון או בצל – שנחתך בסכין בשרי, הרי שאין לאכול ביחד עם חלב. לכן, גם לספרדים – אם מעוניינים לחתוך בצל ולאכול חלק ממנו בארוחה בשרית וחלק ממנו בארוחה חלבית, יש לחתכו בסכין פרווה.

הרב ירון בן דוד

מסדר נאכחות

אהרון אקשטיין הוא בן 21, נולד וגדל בניו ג'רסי והוא מאומץ אצל משפחת אסנת ויוסי שניאור. לאהרון שני אחים והוא האמצעי. אחותו משרתת כמדריכת תותחנים בבסיס שבטה. אימו נולדה וגדלה בשיקגו והיא מנהלת בית אבות. אביו נולד וגדל בלוס אנג'לס ועובד כמתכנת מחשבים. לאחר סיום התיכון אהרון למד שנה בישיבה. כיום הוא משרת ביחידת אגוז בחטיבת הקומנדו.

אהרון התבקש לענות על כמה שאלות שלנו:

מה השפיע על החלטתך להתגייס לצה"ל? ישראל היא מקומו של העם היהודי והעם היהודי חייב להיות כאן. היכן רצית לשרת בצה"ל? סיירת רימון.

מה הפתיע אותך בצה"ל? שיש יותר משמעת ביחידות לא קרביות מאשר ביחידות הקרביות. איזה רגע היה לך קשה בעת שירותך? חזרה מחופשת שבת כאשר ידעתי שצפוי לי שבוע קשה מנטלית ופיזית. איזה רגע מצחיק היה לך בעת שירותך? בקורס צניחה הסמל הקשוח שלנו הכי פחד מהצניחה.

למה את מתגעגע בבית? שהמכונית אינה עומדת לרשותי.

איך אתה אוהב להתפנק? לאכול ארוחת בוקר עשירה במסעדה.

מה אהוב עליך אצל המשפחה המאמצת שלך? משפחת שניאור היא משפחה בעלת אין סוף אנרגיות ואין רגע דל אצלם.

מה אהוב עליך בקיבוץ? כולם רוצים לסייע ולעזור.

מה היה מוזר לך בקיבוץ? שהריח של הרפת לא מפריע לאף אחד.

איזה שינוי עבר עליך בעת השרות בצה"ל? אינני נשבר בקלות ולמדתי להתמודד עם מגוון רב של דברים ומצבים.

מה הן התוכניות שלך לעתיד? ללמוד ניהול עסקים ולוגיסטיקה.

אנ' כ'צ'!!

במרוץ הימים והזמן לא הספקתי לשבת לכתוב ולחזק את ידי הרפתנים הנאמנים שלנו, לקראת דיון כן/לא לבנות מכון חליבה חדש.

לא צריך להיות בעל מקצוע ולראות בשטח שמה שיש היום זה לא זה! קטן ובעיקר מזדקן (50 שנה). צוות החולבים שלנו הולך ומתבגר ולהם בהחלט מגיע מקום עבודה ראוי, נוח ומכובד.

איך אמרו לפני..... מי שמצביע – משפיע!

אני מודה למרימי היד באסיפה בעד בניית מכון חדש (בלי אף מתנגד).

חיזקו ואימצו

כולם היו בניי

אמא של רפתן גאה

נורית סוקו

צרכי חלה וכלה

(הערב לנשים שנדחה מהקין)

בהשתתפות: נופר בנימין – רכזת מיזם הדרכת כלות ב'צהר'

בע"ה ביום חמישי ז' בכסלו 15.11.18, בשעה 19:30 בחדר האוכל

בתכנית:

✓ ברכת החלה והכנת חלות

✓ ארוחת ערב קלה

✓ קטע קצר: "המדריכה, הבלנית והכלה שביניהן"

פאנל לשאלות ותשובות: נופר, אלישבע, ענבל, שולי

מוזמנת בשמחה! נוכחותך חיונית וחשובה!

בברכה,

אלישבע בן דוד (צהר), אביגיל צוייג וענבל ישראלי (מזכירות), טובה שי"ק (תרבות), שולי גל (בלנית).

סיור חייאים לדרום חורף תשצ"ט

לפנות בוקר יצאנו דרומה, הכבישים פנויים ומצב הרוח בשמיים, דקלה, עירית הלוי, נדב ברוכי, מכלוף מהבינוני על ההגה והח"מ על הניווט.

אהובה עוזרי ברדיו במה שנהיה כבר למסורת, האוטו עמוס בחבילות ואוכל מכל סוג אפשרי. היעד הראשון הוא מחנה שיזפון שם נמצא גיל-עד שניאור ויחד איתו 2 מכיניסטים ממחזור א' של "רוח השדה", (זה המקום להודות לא"א, בכיר בשריון שדאג שהטירונים הנ"ל יוכלו לצאת אלינו, תודה איציק...). במפתיע נמצא שם גם הראל שניאור במילואים כך שארוחת הבוקר הייתה המונית, משביעה ומהנה. לאחר שהשארנו להם חבילות והצטלמנו המשכנו לחצבה שעל כביש הערבה.

במכינה בחצבה לומד אלמוג נתנזון, לומד... ועובד, בדיוק כשהגענו למכינה הגיעו איתנו החבר'ה שבדיוק סיימו את עבודת הבוקר בחממה ומתכוונים ללימודים.

באחת ה"זולות" במקום ישבנו עם אלמוג לקפה ושמענו על הנעשה במכינה, במקביל, הסתבר שנדב מכיר כמה חבר'ה כאן והלך לפגוש אותם.

וכרגיל, לאחר תמונות וחבילות המשכנו לדרכנו.

בדימונה פגשנו את יששכר בן דוד, יששכר לומד בישיבת ההסדר בדימונה כבר שנה רביעית, חבילות וכו' ובמהירות לעיר הבה"דים.

בש"ג של עיר הבה"דים חיכתה לנו טליה שניאור שמסיימת בע"ה בשבוע הבא קורס הו"ד של חיל החינוך, טליה עתידה לשרת כמש"קית עברית באחד הבסיסים במדינה.

את יהושע ברוכי פגשנו במחנה שומריה של הצנחנים בהכנה לקורס מ"כים ושם שתינו את הקפה הרביעי של היום, יהושע סיפר לנו על שירותו בגזרת עזה, על הפעילות וההתלבטויות הקשורות בה.

משם המשכנו לכיוון גוש עציון לבקר את חובב גל בגבעות, אבל רגע... לפני חובב, עצרנו לארבע

מדרשיסטיטיות שעמדו בצד הדרך, בתוך 2 ק"מ הצלחנו למצוא קשר ע"פ חוק "הדתיים השלובים" ונראה לי שמדובר בשיא חדש...ונחזור לחובב, פגשנו אותו בצומת כפר עציון והלכנו ביחד לאכול חומוס ב"חומוס (הכי טוב) הארץ" שבכפר עציון, מומלץ!

שבעים וכבדים נסענו לגבעות, בהאחזות הנח"ל לשעבר הזו, מתקיימת סדנא שהיא בעצם בית ספר לילדים בעלי צרכים מיוחדים, חובב משמש שם כמדריך ונראה כי הוא שמח ומרוצה!

בשעות הערב המוקדמות הגענו לבסיס ג'וליס שם משרתים יאיר שניאור כלוחם ושקד אמיר כנשק ביחידה, יאיר יכנס לקבע בקרוב ושקד התגייס לפני כשלושה חודשים.

היה נחמד להיפגש ולהצטלם למזכרת ליד ציפור היחידה וכמובן לא שכחנו את החבילות.

התחנה האחרונה היא מקווה ישראל, הדס אמיר משמש כאן כמדריך במדור הדתי של כפר הנוער, ישבנו עם הדס לכוס קפה אך העייפות שצברנו במהלך היום נתנה את אותותיה ולא הצלחנו לדבר ברצינות, הדס,

אנחנו חייבים לך שיחה.

וכך לאחר 680 ק"מ חזרנו הביתה.

ולבסוף התודות... לצוות הסיור - לדקלה שהצליחה לבקר שלושה ילדים בצבא! ולתבל את הדרך בסיפורים, לעירית שעסקה בתיאומים הקשים ואינה מוותרת על אף אחד בדרך! לנדב שעזר בכל מה שצריך וסבל את

ה"דיבורי זקנים" שלנו..למאיר הנהג שהעביר אותנו בשלום את כביש 90 וכל השאר, לועדת קשר על העזרה
ובמיוחד לאוליביה ועדינה על הכנת החבילות המשמחות לב כל חייל!
הפנים השמחות ומילות התודה של החבר'ה בזמן ולאחר הביקור שוות את המאמץ של היום המתיש הזה
ואנו כבר לא יכולים לחכות לסיור הבא!

יוסי שני'אלר בשם הצוות

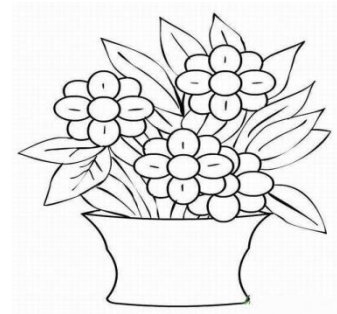
לעטרה לרין ברלר

בהאיץ לאורות

ברכות חמות

לחיים ארוכים בבריאות ובשמחה

עם כל המשפחה

שיצור בפרשת השבוע, בשעה 11:00, באוצרון לחבר,
מפי שולי אל

לסבתא רבה לאה ברמן

ולכל המשפחה

מלל טוב בהולדת הנין

נכד לחנה ועקיבא ברמן

בן לעידית ורפי ליקרי

אתה בטח זוכר

שימי ידידי,

זה שוב אני. אתה בטח תקרא, תשמח ולא תאמין, אבל הקבלן הפשיל שרוולים, בדק שמנים, מחמם מנועים, והצוות ברפת כולו תקווה ונושא תפילה שהוא זוכר שצריך לבדוק גם סולר, שלא תיכנס לו למנוע טיפה של אוויר, כי נגמר לנו האוויר מהמכון הישן והמינעאפן. אתה בטח זוכר.

אתה יודע שלא שכחנו כאן איך במשך שנים לחצת מכל הכיוונים שישקיעו קצת ברפת, וקיבלת תשובה מההנהלה שצריכים עוד קטפת, כי הישנה בקושי קוטפת, ומתעייפת כבר אחרי שעתיים בגוש ו' 1 – 2. אתה בטח זוכר.

איך תמיד נתנו תשובה שבחצ"ם צריך עוד מלגזה עם כושר הרמה, בשביל מכלי ההתפלה. אתה יודע, שימי, שהקטפת כבר לא קוטפת ולא מתעייפת, והיום קל לי יותר לרוץ מאה קילומטר בטבע, מאשר לנסות לבקש בחצ"ם גרם של צבע, כי הר הבית כבר לא בידינו. כשאתה מגיע שם לש.ג. בכניסה, עושים לך תחקיר ובירור כאילו שאתה נכנס בדימונה לכור. זה לא עוזר שאני אומר בכניסה שיש לי כאן קרוב משפחה. הם רוצים גם בדיקות ד.נ.א. אין לי מושג מה הפך שם לסודי ביותר, אז אני מעדיף לרוץ בטבע מאשר לבקש גרם של צבע, כי עם השנים דברים משתנים, וכנראה שהצבע הוא כבר לא אותו הצבע, והנהלים גם הם משתנים.

אני אגיד לך ת'אמת, שימי, שעם כל הכבוד למכון – ויש המון – כשאני מביט מהחלון משהו בלב לא מבלבל. מן סוג של הרגשת איבוד גובה שבלב אין כל-כך שובע, כי האוכל עדיין מחולק כאן בחינם, ואולי הגיע הזמן... אני יודע, שימי, שתגיד לי שהפרטת מזון זה סוף החזון, אבל זה לא נכון. את אותו הדבר יכולת להגיד לי כשהפסיקו את ההלנה בבתי הילדים ועברו להלנה משפחתית, ואת אותו הדבר יכולת להגיד גם על הפרטת ארוחת הערב, והחשמל, וסיגריות ה'רויאל'. אתה בטח זוכר איך היו לוקחים פאקט של חמישים, עטוף בנייר החום, במחסן הכללי אצל ננדי ז"ל. תגיד לי, שימי, זה היה נורמאלי?

שלא תבין אותי לא נכון. מבחינה חומרית לא חסר לי פירור, אבל לא ברור לי איך העולם נע ונד מצד לצד, והקיבוצים שנשארו (ממש לא הרבה) יושבים להם בצד, וממשיכים לנגן את אותו האקורד של אתמול סי-במול. אתה בטח זוכר ש'במול' מוריד את הצליל בחצי טון, ואולי הגיעה השעה לאוקטבה חדשה. אתה יודע, שימי, שלפעמים בלילות קצת מדוכדכים (ולמי אין), הלב שואל אותי כאן בקול רם לאן נעלמו כמעט קולולם, ואני קצת במבוכה, כי אין לי תשובה בשבילו. אל תתפוס אותי במילה, אני רק מעלה השערה, אבל אולי הדרך לא צלחה...

וכן, שימי, גם אנחנו עשינו קולולם, כי לפעמים אנחנו כן רוצים להיות כמו כולם, והיום כולם עושים קולולם, אז גם אנחנו (היה פצצה!).

אין לי צל של ספק, שימי, שאם היית כאן, היית עוזב אפילו באמצע חליבה, ויורד להגנה אזורית על התנועה הקיבוצית שכל-כך אהבת.

אני מקווה שנישאר חברים ושתמשיך לקרוא את המכתבים שלי, למרות חילוקי הדעות.

שימי, מי ייתן ובעזרת השם נגיע ליום שנחתוך את הסרט האדום בכניסה למכון, ואתה תופיע משום מקום, תחתוך את הסרט האדום, תיכנס למכון, ותוך כדי חליבה תספר איפה היית שמונה-עשרה שנה.

עד אז, שתהיה לך שבת שלום, ודרישת שלום לרותי. אני מתאר לעצמי את שניכם יושבים שם על ספסל, ורותי מספרת לך בלי הפסקה על כל מה שחדש במשק, ואתה מקשיב לה עם הרבה חשק. כי איך אפשר היה שלא להקשיב לרותי. אתה בטח זוכר.

.....

לפני שנה – פלוס מינוס – כתבתי לשימי מכתב "בין המרפסת לאספסת". באותה השבת ניגשה אליי לאה לוי ז"ל, וביקשה אם אוכל לכתוב לשימי לכל שבת.

המשכנו לשוחח, והיא אמרה ש"הקיבוץ זה כבר לא מה שהיה, ואתם הצעירים צריכים לעשות פה שינויים". כשלאה נפטרה, הרגשתי שכבה האור במגרש המשחקים, והפעם לעולמים, כי מי מהילדים של אותן השנים לא זוכר את המריבות על השאלטר, ואולי זאת הזדמנות אחרונה לבקש מלאה סליחה מכל השובבים על כל הרעשים. כי מי היום יסכים שיהיה לו מתחת לחלון כזה מגרש משחקים !!!

אבנר סוקולובסקי

כל סוף הוא התחלה חדשה

לפני מספר חודשים נאוה קיבלה את תואר הדוקטור בפיזיקה מאוניברסיטת בר אילן. לאחר מכן, היא התחילה לעבוד בחברת פרופפוינט – ProofPoint - חברה המתמחה באבטחת סייבר. החברה בבסיסה בארה"ב עם סניף בהרצליה. שי עובד כבר מספר שנים באינטל (Intel - ענקית השבבים הבינלאומית) בפתח תקווה.

לאחרונה באה לפתחנו הצעה - נאוה קיבלה הצעה למימון מחקר בתר-דוקטורנט (פוסט-דוק) בחו"ל בעזרת המימון שמגיע ממשרד החינוך ע"י הות"ת (ועדה לתכנון ותקצוב שתחת המועצה להשכלה גבוהה - מל"ג). מטרת מלגות אלו היא לעודד נשים ליציאה לפוסט-דוק בחו"ל על מנת לחזור לישראל לאחר מספר שנים ולקדם את המדע בישראל. מימון המחקר הוא לזמן מוגבל, ועם התחייבות לחזרה לישראל לאחר מכן - לכן העזיבה שלנו את ישראל היא זמנית.

אז החלטנו לקבל את ההצעה, למרות הקושי הגדול במעבר, ועזיבה (זמנית!) את המקום שהיווה עבורנו בית, חברים, משפחה. בעז"ה נאוה תעשה את ההשתלמות שלה באוניברסיטת טורונטו בקנדה, ונאלץ לעבור לשם. ביקשנו מהמזכירות להקפיא את החברות - על מנת שלאחר תקופה קצובה זו נוכל לחזור לקיבוץ ולהמשיך להיות חברים. לצערנו הרב - בקשתנו זו סורבה ע"י המזכירות המורחבת ונאמר לנו שאנחנו חייבים לעזוב את הקיבוץ.

רצינו להודות לכל האנשים שתמכו, עזרו, והתעניינו במהלך הדרך והביאונו עד הלום - לכל האנשים שעזרו לנו בכל מיני סיטואציות קשות, משפחתיות, בריאותיות, אישיות וכו', וכן גם למעודדים, למתעניינים, ולמפרגנים ברגעים המשמחים.

באהבה והוקרה גדולה,

משפחת ליבוביץ' - נאוה, שי, נפתלי, אליצנה ורחלי

חג הסיגד

בחינוך החברתי בקיבוצים רבים שלנו, מציינים השבוע את חג הסיגד - המסמל את הכמיהה של 'ביתא ישראל' במשך אלפי שנות גלות, לעלות לירושלים. החג הפך להזדמנות להיכרות עם הקהילה האתיופית, סיפורם הצינוני ותרבותם הייחודית. במעלה גלבוע בנו גוד'גו - בית אתיופי מסורתי ורקדו ריקודים מסורתיים ; בסעד, זאת השנה השנייה, 'עלו להר' לקריאה בתורה כפי שנוהגים בחג הסיגד ; בכפר עציון שמעו על מבצע משה ובקיבוצים נוספים ציינו את הנושא בגילאים השונים. חג סיגד שמח!

עפים גבוה. עושים טוב

סמינרי החורף של נוער הקבה"ד יוצאים לדרך! מדווח אמרי פז, רכז נוער וצעירים: גם השנה יעברו החניכים בכיתות ט-יב סמינרים מושקעים, רציניים וחוויתיים העוסקים בערכי הליבה של התנועה. כיתות ט' בסמינר "חיים על המקף" יחקרו את החיבור שבין תורה לעבודה ומהו בעצם קיבוץ דתי; כיתות י' יחשפו לנבכי הכלכלה הישראלית והשפעת הכסף על חיינו בסמינר "על מספרים ואנשים"; בסמינר "מסע בעקבות הדמוקרטיה" יפגשו כיתות י"א עם דמויות שונות ומגוונות בחברה הישראלית במטרה לחקור את דרכם שלהם; וכיתות י"ב יבררו את מקומם של גברים ונשים בחברה מעורבת ואת היחסים ביניהם בסמינר "חברה שלמה". תאריכים הסמינרים: **סמינר י"ב** – חמשוש שבת פרשת וישלח, 22-24.11.18 במעלה גלבוע ; **סמינר י"א** – חמשוש שבת פרשת בשלח 17-19.1.19 בקיבוץ לביא ; **סמינר י'** – חמשוש שבת פרשת משפטים 31.1.18- 2.2.19 בעין צורים ; **סמינר ט'** – חמשוש שבת פרשת כי תשא 21-23.2.19 בכפר עציון ; ההרשמה דרך המדריכים והמדריכות בקיבוצים. חורף מעשיר ונעים! אמרי

יום הכוון לשנת י"ג ולצבא

בשבוע שעבר התקיים בבית ספר שק"ד יום הכוון לשנת י"ג ולצבא, בהובלתו של זיו כרמל. הצעירים משכבת י"ב נחשפו למגוון האפשרויות העומדות בפניהם וקיבלו הדרכה וכלי עזר להתמודדות עם האתגרים וההחלטות שבפניהם. היום עסק בשני צירים מרכזיים: הכנה להתמודדות עם תהליכי המיון והשיבוץ של המערכת הצבאית, והיכרות עם כיוונים אפשריים בשנת י"ג. בוגרי ביה"ס שיתפו בחוויות שלהם משנה זו והוצגה בפני המשתתפים תכנית הי"ג המשימתי על מגוון אפשרויותיו. בשנים האחרונות הולך ופוחת מספרם של בוגרינו הבוחרים בי"ג משימתי. אנו בתנועה סבורים שלצד מגוון המסגרות הלימודיות (מכינות, ישיבות וכדו'), האופציה של שנת י"ג משימטית בהחלט ראויה ומומלצת. יעידו על כך מנהלי המוסדות שבהם מתנדבים בוגרינו וכמובן הבוגרים עצמם שחווים שנה משמעותית ומעצבת. מחלקת י"ג ובטחון בתנועה מאחלת לכולם הצלחה רבה ושנה משמעותית בכל כיוון בו יבחרו ותשמח לסייע במידת הצורך. תודה לכל השותפים להצלחת היום ובעיקר לזיו על ארגון היום והובלתו.

תהליכים חברתיים

בעין הנצי"ב התקבלה ההחלטה על שינוי באורחות החיים בהצבעה חמישית, בתמיכת 76% מהחברים. אנו

מברכים את ההנהלה והצוות המוביל, ואת כלל חברי עין הנצי"ב, על שהצליחו להסכים בסופו של יום, ברוב משמעותי על הברית החברתית המעודכנת ועל ההסדרים שמבטאים אותה. כחלק מהתהליך ביקר בקיבוץ גם רשם האגודות השיתופיות והתקיים עם משרדו תיאום, שנמשך והולך גם כיום. יש לעין הנצי"ב עוד דרך לעבור ביישום ובהטמעה של ההסדרים, וכן נדרשות השלמות משמעותיות כדי שההצעה תהיה גם שער לצמיחה וקליטת חברים חדשים לקיבוץ, אך בעז"ה הנהגת עין הנצי"ב ביחד עם חבריה, יוכלו לאתגרים שלפניהם.

מפגש הנהגות בחצרים - בין קהילה ועסקיה

השבוע קיימנו בקיבוץ חצרים יום עיון ולימוד משותף להנהגות הקיבוצים (מזכירים/ מנהלי קהילה ומרכזי משק / מנהלי עסקים). כותרת המפגש היתה: יחסי גומלין בין קהילה ועסקיה. שמענו מצביקה ברקאי (י"ר הכלכלי של חצרים), על התפיסה הניהולית והפיתוח הכלכלי-עסקי של חצרים, ועל ניהול יחסי הגומלין בין העסקים לקהילה – לקיבוץ. בהמשך סימנו לעצמנו מה הן השאלות שבהן נרצה להעמיק ברב שיח שהתקיים בסוף היום. בדרך סיירנו במפעל המרשים של 'נטפים' בחצרים. המפגש הציף שלל נושאים, אתגרים ודילמות. בין היתר עסקנו ב: מבנה אירגוני ותרבות אירגונית ; מודל חלוקת רווחים/ מדרג שימושים ; שקיפות ושיתוף ציבור ; גיבוש עתודה ניהולית ; עידוד צעירים לחזרה לקיבוץ ולהשתלבות בענפים ; ליווי יזמויות וניהולן ; ועוד... לחלק מהסוגיות היתה התייחסות משמעותית וניתנו רעיונות לפתרון ואפשרויות לדרכי פעולה שניתן לקחת הביתה לכל קיבוץ, להתאים ולפתח. חלק מהשאלות נשארו פתוחות כחומר למחשבה ועיבוד. פגשנו קיבוץ מרשים ומעורר השראה, שחשף באומץ גם דילמות ואתגרים שניצבים בפניו. דומה שחשיבות היחסים ושיתוף הפעולה של הקהילה עם עסקיה, הוארה והודגשה במפגש. תודה לרותם וגיל על היוזמה, ליפעת על השת"פ בבניית המפגש וההנחיה המדויקת. תודה לקיבוץ חצרים על האירוח, השיתוף והפתיחות.

צעדת הדרום

אל היוזמה המרגשת שצמחה מתוך הנוער ביישובי עוטף עזה, הצטרף נוער מהקיבוצים שלנו. בני הנוער צועדים היום, יום חמישי, מעין עמינדב ועד לכנסת. ההצטרפות באה מתוך חוויית החיים המאתגרת שלהם ושל חבריהם, על מנת להשמיע קול, להביע סולידריות ומעורבות, להשמיע קול אותנטי של דאגה לעתיד הדרום, ודרך כל אלה גם להעביר חיבוק עבור כל תושביו.

אור דולק בבית הכנסת – 80 שנה לליל הבדולח

הערב (חמישי, 8.11), יושארו האורות דולקים בבתי הכנסת שלנו בקיבוצים, לאות זכרון הלילה ההוא ותקומת עם ישראל מאז ועד היום, וכן בבתי כנסת רבים בארץ ובעולם. בחלקם יתקיימו מפגשים שיעסקו במשמעות היום. אנו מזמינים את כל הקיבוצים בהם יושארו האורות דולקים להעלות תמונה לדף הפייסבוק של המיזם 'אור דולק בבית הכנסת' או לשלוח ל- amudum@kdati.org.il תמונה אחת ברורה של בית הכנסת המואר, ואנו נעלה אותה לדף הפייסבוק של המיזם עם שם הקיבוץ.

שבת שלום וחודש טוב, אמיתי פורת וחברי המזכירות הפעילה

כאבוד :

מועדת הקשר: בשעה טובה ובמזל טוב **פאפא-עזניא** לרגל סיום השלב וקבלת הכומתה.

תרבות פאפא הפאפא / רביעי

לשבוע של ה – 15.11.2018 – 11.11.2018

יום ראשון	יום שני	יום שלישי	יום רביעי	יום חמישי
9:00 הליכה נורדית 10:15 התעמלות על כסאות 16:50 התעמלות עם חניתה.	9:00 משחקי חשיבה- קבוצה ראשונה 10:15 משחקי חשיבה- קבוצה שנייה	9:00 נסיעה לסרט בשהם	17:00 הכנת חנוכיות מקפסולות של קפה.	אפייה

מתכנית רעות:

מיכי אלרט המאומץ אצל משפחת דבורה וקוטי רייניץ העתיק את מגוריו לירושלים. אנחנו מאחלים לו הצלחה בהמשך.

יצי ספירו המאומץ אצל משפחת עדינה ומני רפפורט העתיק את מגוריו לירושלים. אנחנו מאחלים לו הצלחה בהמשך.

החל מיום 1.11.2018 חובה להדליק אורות בעת נסיעה בכבישים בין-עירוניים גם בשעות היום.

אי הדלקת אורות תגרור קנס של 100 ש"ח וכן 2 נקודות.

חובת הדלקת אורות ברכב בכבישים הבינעירוניים חלה על כל סוגי הרכב והיא תהיה בתוקף במשך חודשי החורף, עד ל- 31 במרץ 2019.

סעו בזהירות.

וייקרא שמו בישראל **מאכ** בן רחלי וצחי דה-יונג. מזל-טוב לכל המשפחה.

וייקרא שמה בישראל **האדיה** בת סתיו ואייל לנדה. מזל טוב לכל המשפחה.

עם עם בא !

עד היום זכינו ב – 37 מ"מ גשם.....כן ירבו

תולדות

תפילת שחרית	8:00	הדלקת נרות שבת	16:23
שיעור בפרשת השבוע מפי שולי גל	11:00	מנחה, קבלת שבת, ערבית, דרשה	16:30
סעודת שבת	11:30	סעודת שבת	18:30
מנחה גדולה	13:00	מכונת השטיפה תפעל בשעות 19:30 – 21:30 נא להביא את הכלים עד 21:00	
שיעור בדף היומי	15:15		
מנחה קטנה	16:00		
שיעור לנשים – לא יתקיים	16:00		
ערבית, הבדלה	17:22		

<u>עונג שבת לילדים בשעה 11:00</u> שיעור בפרשת השבוע א' – ג' : שורי אמיר ד' – ו': ענבל ישראלי מפקד בני עקיבא 16:30	<u>זמני תפילה במשך השבוע</u> שחרית 6:00 שחרית ו' – מניין שני 7:45 שחרית במכינה 7:15 מנחה ברחבת חדר האוכל 13:30 מנחה בבית הכנסת 16:30 שיעור בהלכה 19:45 ערבית 20:00

לוח השבוע

יום ראשון	19:00	שיעור בפרקי אבות – לא יתקיים	חדר העיון
יום שני	17:30	התעמלות גברים	בית שפירא
	19:15	שיעור "צורבא מרבנן"	חדר העיון
	21:00	שיעור משניות ע"ש שימי לע"נ חברי בא"י	חדר העיון
יום שלישי	21:00	בית מדרש ערב	חדר העיון
יום רביעי	19:30	התעמלות נשים	בית שפירא
יום חמישי	19:00	שיעור ניצוצות מן הדף היומי	חדר העיון
	19:30	ערב חלה וכלה לנשים	חדר אוכל

הרב ואשפתו לא ישהו צימנו השבת !!